

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 27
---------------------	--	---	--	-------------------

Неблагодарностъ

На нѣколко пжти вълкътъ се навъртва около коня, който мирно си пасѣше на обширната ливада.

— Не искашъ ли малко да си поиграемъ? — запита го още веднажъ вълкътъ.

— Искамъ, — отговори конътъ. — Само, както ти казахъ, моитѣ задни крака винаги ще бждатъ предъ тебе.

— Да прощавашъ, приятелю! Не съмъ приятелъ съ жболѣкаритѣ. Виждамъ, че си много уменъ, но и азъ не съмъ глупавъ... — каза вълкътъ и се мушна въ гората.

Следъ два дни вълкътъ срещна лисицата. Като старъ неинъ приятелъ, той надълго ѝ разправи историята съ коня.

— Е, сега виждамъ, че ти си наистина глупавъ! — забеляза му лисицата.

— Какво разважъ?

— Много ясно. Глупавъ си като пънъ. Сътиль си се, че конскитѣ копита могатъ да ти отнематъ живота, но не си помислилъ, че ако все тъй карашъ, може да умрешъ отъ гладъ. Послужи си съ лукавство. Върни се при коня. Нищо не му говори. Легни на гърба си и чакай докато конътъ самъ се приближи до тебе.

— Ами ако ме ритне? — каза вълка.

— Нѣма, защото конътъ ще се почуди, защо лежишъ въ такова положение, а тъкмо любопитството му ще го доведе до опасността. Тогава ти изведнажъ ще скочишъ и ще го захлещешъ за гърлото! — Така го посъветва лисицата.

Вълкътъ послуша съвета, върна се на ливадата и бързо забеляза коня. И както му каза лисицата, той тъй и направи. Удуши коня, наведе се хубаво съ единъ отъ бутонетѣ му и си тръгна назадъ много доволенъ.

По пжтя той дочу писъцитѣ на лисицата, която стоеше като прикована на едно мѣсто.



Наказанието Буби

Нѣма ли просторъ
Дето да играе —
Скри се, а не знае
Че вѣвъ този дворъ

Ще получи бой,
Ревъ и бой неспиренъ:
Кой е тукъ немиренъ
И наказанъ — кой?

Янъ Бибианъ на луната

Отъ Елинъ Пелинъ

Магу, който стоеше при Янъ Бибианъ върху „Свѣтковица“ и наблюдаваше пристигането на тримата царе, сияеше отъ радостъ. Той се чувствуваше победителъ и още отъ сега предвкушаваше радостта отъ наградитѣ, които щѣше да получи отъ Ягага.

Магу постоянно викаше:

— Не бойте се, а се радвайте, защото между Ваха и нашата Маха (така наричаха тѣ луната) настѣпва миръ. Ваха е омиловитена, и върху Маха нѣма вече да има никакви болести.

Най-после тримата царе пристигнаха близо до „Свѣтковица“ съ своята блестяща свита, направиха обичайнитѣ си поклони и подкачания и застанаха да чакатъ заповѣди.

Тогава Янъ Бибианъ се спусна бързо по стълбичката, слѣзна при тѣхъ и като подскокна три пжти, както правѣха тѣ, наведе се, взе три камъчета и даде на всѣкиго отъ царетѣ по едно. Това бѣ знакътъ на приятелство, което силния даваше на слабия.

Тримата царе се зарадваха много. Лицата имъ засияха, пипалата на главитѣ имъ замърдаха. Тѣ подскочиха нѣколко пжти и като се обърнаха къмъ свитата си, дадохъ нѣкаква заповѣдъ. Отведнажъ отъ близкитѣ части на армията се раздадохъ търже-

ствени удари отъ голѣми металически плочи. Войскитѣ задъ тѣхъ ги поеа и предадохъ назадъ и скоро цѣлата околностъ се оглуши отъ биенето на тия металически дискове. А следъ това се понесоа нескончаеми тържествени викове.

— Поклонъ на Ваха! Поклонъ на Ваха!

Цѣлата многохилядна армия почна радостно да подскача.

Следъ това Янъ Бибианъ даде знакъ на Магу да слѣзе и почна да му разправя нѣщо.

Магу разбра.

Той се обърна къмъ тримата сияещи царе и имъ каза:

— Великиятъ Ягага, който има честта пръвъ да посрещне пратеницитѣ отъ Ваха, кани да го посетите. По желанието на Ваха, на нейнитѣ пратеници, между четиритѣ царства на Маха трѣбва да настѣпи вѣченъ миръ и братство. Границитѣ да бждатъ свободни, съобщенията между жителитѣ да бждатъ позволени и богатата свободно размѣнявани. Четиритѣ царе на Маха да царуватъ въ своитѣ четири царства мирно и щастливо.

Тържествената клетва за общия миръ ще се извърши по желанието на пратеницитѣ отъ Ваха въ града на Ягага и ще бжде положена отъ

четиритѣ царе подъ погледа на синьоликата Ваха тази нощъ.

Тримата царе Дагага, Гагага и Трагага изслушаха съ велика радостъ думитѣ на Магу и поискаха веднага да доведатъ тѣхнитѣ бързокрили магарета, за да могагъ по-скоро да отидатъ при Ягага.

Магу ги спрѣ. Той имъ каза, че тѣ ще отпътуватъ при Ягага съ великата машина на пратеницитѣ на Ваха и ги покани да се качатъ.

Тримата царе, макаръ и уплашени отъ страшната машина, помжчиха се да скриятъ слабостта си и се качиха по стълбичката върху „Свѣтковица“, подъ шумната музика на многохилядната армия.

Янъ Бибианъ ги настави вжтре при Магу и каза на Калчо:

— Хубавъ ловъ ще занесемъ на Ягага. Нѣма защо повече да се бавимъ. Пусни машината.

Калчо натисна копчето.

„Свѣтковица“ трепна, плѣзна се, издигна се и полетѣ надъ пространството, кждето бѣха настанени армитѣ на тримата царе.

Вестта, че хвъркатъ съ машината отъ Ваха, че е сключенъ вѣченъ миръ между Ваха и между четиритѣ царства на Маха бързо бѣше стигнала до войскитѣ и тѣ, отдадени на веселби, тържествуваха, викаха и свирѣха съ своитѣ странни музики. Кждето минаваше „Свѣтковица“, чуваша се оглушителни радостни викове.

— Приятелю! — ззохка лисицата — Дадохъ ти добъръ съветъ и отъ радостъ бѣхъ тръгнала къмъ тебе да те поздравя. Сигурно чудесно си изпълнилъ задачата. Но сега е твой редъ да ме спасявашъ.

— Какво ти е?

— Не виждашъ ли? Проклетъ капанъ. Хваналъ ме е за краката! Какъ сега да се освободя?

— Ами послужи си съ лукавство, — отвърна вълкътъ.

— Не мога. защото тѣва не сж конски копита, ами остри желѣзни жоби.

— Щомъ ти, хитрата, не можешъ, какъ бихъ могълъ азъ — глупавиятъ. Я по-добре да не приближавамъ, защото кой знае каква опасностъ има още тука... — отвърна вълкътъ и си тръгна нататъкъ.

Малката и голѣма риба

Единъ прочутъ полски равинъ пристигналъ въ едно село на Галиция Хората му разправили, че въ селото живѣе единъ твърде богатъ еврейнъ който билъ голѣмъ скжперникъ.

— Тогава ще отседна у него на гости, — казалъ равинътъ.

Богаташътъ приелъ на гости равина. Когато равинътъ минавалъ презъ кухнята, видѣлъ, че въ тиганя се пържи голѣмъ сомъ. Още по-голѣмо било очудването на равина, когато богатитѣ домакини поднесли на трапезата една малка риба. Равинътъ дълго гледалъ въ ченията и мърморѣлъ нѣкакви неразбрани думи.

— Какво говорите, равинъ? — запиталъ го богаташа.

— Ами разговарямъ съ тази малка риба. Неотдавна сестра ми се удави въ рѣката и питамъ рибата дали я е видѣла въ дъното на рѣката.

— И какво ти каза рибата?

— Тя ми каза че е малка и не знае нищо. Каза ми да попитамъ она голѣмъ сомъ, който се пържи въ кухнята.

— Да живѣе Дага!
— Да живѣе Гага!
— Да живѣе Трагага!
— Да живѣе Ягага!

„Свѣтковица“ бързо обиколи голѣмия кратеръ, надъ който Янъ Бибианъ не пропускаше да прави своитѣ наблюдения.

Дагага, Гагага и Трагага седѣха свити и изплашени на своитѣ мѣста и яко се държеха за желѣзнитѣ подпорки на столчетата, а Магу веселѣ и тържественъ ги успокояваше и имъ разправяше весели нѣща, за да разсѣе страха имъ.

Янъ Бибианъ бързаше да зарадва Ягага съ победата. Той отправи „Свѣтковица“ къмъ града на Ягага. Навсѣкжде, кждето минаваша, бѣше наизлѣзналъ народъ да гледа чудната машина, която съ страшна бързина летѣше и блесѣше ослѣпително срещу слънцето.

Скоро Янъ Бибианъ стигна. Той направи една бавна обиколка надъ островърхитѣ познати възвишения и кацна на равното предъ пещерата, опредѣлена за скривалище на неговата „Свѣтковица“.

Още не излѣзълъ отъ машината, тамъ пристигнаха на хвърцащитѣ магарета Ягага, придруженъ отъ Ягага и отъ дветѣ му дѣщери и отъ свитата.

Тримата царе излѣзоха смутени и безъ да се възползуватъ отъ стълбата за слизание, скокнаха долу, на своитѣ пневматически крака.